

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. N. T., narozený X, státní příslušnost X, bytem K. V.,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha 3,

**za účasti osob
zúčastněných
na řízení** nezletilá T. Y. M., narozená X,
nezletilý T. N. B. K., narozený X,
nezletilá N. H. N., narozená X,
všichni st. přísl. X,
všichni zastoupeni opatrovníkem: Magistrát města Karlovy Vary, se
sídlím U Spořitelny 2, 360 05 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 17.7.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2020 č.j. CPR-
20254-3/ČJ-2019-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. **Včasnou žalobou ze dne 17.7.2020** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2020 č.j. CPR-20254-3/ČJ-2019-930310-V242, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 18.4.2019 č.j. KRPK-3329-66/ČJ-2019-190022, kterým bylo rozhodnuto ve věci správního vyhoštění žalobce.
2. **V žalobě**, k níž připojil žalobce i kopii napadeného rozhodnutí, namítal nejdříve rozpor tohoto rozhodnutí s § 3 správního řádu, když správní orgány obou stupňů nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně měly správní orgány obou stupňů porušit § 50 odst. 3 správního řádu, když zjišťovaly skutečnosti svědčící pouze v žalobcův neprospěch. Mimo porušení výše uvedených, došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správních orgánů dotýkala. Žalobce dále namítal nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť posouzení přiměřenosti nebylo provedeno v dostatečném rozsahu, nebylo postaveno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu anebo závěry správních orgánů nebyly správné s ohledem na zjištěný skutkový stav. V posouzení přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce shledal následující pochybení. Správní orgány měly opomenout řádně posoudit rodinné vazby. Nepřiměřenost shledal žalobce i v tom, když i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zvažoval možnost překvalifikování rozhodnutí o správním vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný měl dále nedostatečně zohlednit zájmy nezletilých dětí žalobce (dcera X.X.X. a syn X.X.X), kteří žijí v ČR. V průběhu řízení o správním vyhoštění došlo k rozvodu manželství s již bývalou ženou žalobce X.X.X.X; rozvod rodičů je pro nezletilé děti stresová situace, a proto by měly mít poblíž oba rodiče. Přestože to tak nevyplývá z protokolu o výsledku manželky žalobce (jelikož byl tento protokol sepsán v průběhu rozvodového řízení), žalobce se o děti stará a má silnou vůli se o ně starat i do budoucna. V souvislosti s tím také poukázal na neobjektivitu výsledku manželky, neboť v té době mezi nimi panovala jistá nevraživost. Správní orgán měl za takové situace provést nový výslech, neboť nelze poté považovat takové rozhodnutí za objektivní. Dále žalobce také upozornil na nesprávný postup žalovaného, který přistoupil k dvojitému trestání, když mu znovu přičítel k tíži jeho trestnou činnost, za kterou byl odsouzen a byl mu odebrán pobytový titul. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů nebyla zohledněna převýchova žalobce po vykonaném trestu odnětí svobody a ani nebyla zmíněna jeho reintegrace do běžného občanského života, která byla velice úspěšná. Proto nepovažoval žalobce skutkový stav za dostatečně zjištěný, neboť nebyla zohledněna veškerá hlediska. Žalobce dále namítal rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1 správního řádu, respektive s § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jak vyplývá ze spisového materiálu, správní orgány nemají na základě čeho podložit své závěry o tom, že se jednalo o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod. Dále uvedl, že není v žádném případě

možné, aby jeho děti odcestovaly společně s ním, jelikož dlouhodobým pobytem mimo území ČR by jim hrozilo zrušení jejich pobytového oprávnění. Také upozornil na složitou situaci panující ve X ohledně podání nových žádostí o pobytové oprávnění v ČR. V důsledku uložení správního vyhoštění bude muset žalobce strávit minimálně jeden rok mimo území EU, navíc stigmatizací uložení správního vyhoštění by mu mohlo bránit v získání nového pobytového oprávnění. Jeho rodina by se tak mohla ocitnout ve fatální finanční nouzi. S touto námitkou se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nijak nevypořádal, čímž měl zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti. Žalobce setrval na námitce, že byly splněny podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na povinnost opustit území dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Současně považoval udělení vyhoštění v délce 3 měsíců za nepřiměřené, ač bylo vydáno v dolní hranici zákonného rozpětí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 3.7.2020 č.j. CPR-20254-3/ČJ-2019-930310-V242** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18.4.2019 č.j. KRPK-3329-66/ČJ-2019-190022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU (tj. Evropské unie), byla stanovena na 3 měsíce s tím, že počátek uvedené doby se v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanoví od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**). Ve smyslu ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a podle § 118 odst. 3 téhož zákona byla stanovena doba k vycestování z území ČR ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že k jednání, za které bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, bylo správním orgánem I. stupně shledáno ve zjištění, že na území ČR pobýval bez víza, či jiného oprávnění k pobytu ode dne 6.1.2019 do dne 9.1.2019. Dále bylo zjištěno, že na území ČR pobývá od roku 1998 a v roce 2006 mu byl povolen trvalý pobyt. Na území ČR se nachází jeho bývalá manželka a jeho dvě děti (dcera X.X.X. a syn X.X.X.). Dne 9.1.2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a následnou kontrolou bylo zjištěno, že mu byl Ministerstvem vnitra ČR (dále jen **ministerstvo**) udělen výjezdní příkaz č. AKT0172464 s platností od 12.12.2019 do 5.1.2019, neboť mu byla ministerstvem podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobod. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9.10.2015 č.j. 4 T 14/2014 potvrzeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 8.2.2016 sp. zn. 11 To 103/2015 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 96 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou pro spáchání pokračujícího zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 téhož zákona. Poté na základě rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 6.12.2018 č.j.

36 Pp 131/2018 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou v délce 6 let, tj. do 6.12.2024.

Jelikož žalobce ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem z území ČR nevystoupal a žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponoval, bylo dne 9.1.2019 zahájeno předmětné řízení o správním vyhoštění. V průběhu řízení nebyly zjištěny skutečnosti, kterými by byla splněna podmínka § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, proto bylo dne 18.4.2019 vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rámci vedeného správního řízení bylo šetřením správního orgánu I. stupně jednoznačně doloženo a v rozhodnutí odůvodněno, že protiprávním jednáním se žalobce dopustil porušení právních předpisů, a za daných okolností bylo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené vzhledem k porušení jeho právní povinnosti. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování, si správní orgán I. stupně v souladu s požadavkem § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko ministerstva, na jehož základě pak žalobci také stanovil dobu k vycestování z území ČR.

Proti rozhodnutí ze dne 18.4.2019 podal žalobce odvolání, s nímž se žalovaný vypořádal následovně. Nejdříve žalobce namítal, že se jedná již o druhý uložený trest za jeho dřívější odsouzení za trestnou činnost trestními soudy. Tuto námitku vypořádal žalovaný tak, že poukázal na odlišnost trestního řízení a správního řízení, které spolu nijak nesouvisí a nejsou na sobě závislá. Žalovaný tudíž dovodil, že se o žádné dvojí trestání nejedná.

Ve vztahu k vznesené námitce nesprávného posouzení přiměřenosti žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se v rámci vedeného řízení přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, vyhodnotil veškeré zjištěné skutečnosti svědčící v jeho prospěch i v neprospěch. Poté konstatoval, že správní orgán I. stupně si opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění, a rovněž řádným způsobem uvedl důvody, na základě kterých k takovému závěru dospěl, a s těmito závěry se plně ztotožnil a odkázal na ně. Žalovaný při posouzení přiměřenosti přihlédl zejména k těmto faktům - na území ČR se nachází bývalá manželka žalobce a jejich dvě děti; žalobcova trestná minulost; ekonomické vazby. Přesto, že žalovaný připustil možný zásah do sféry žalobcova života, neshledal tento zásah nijak nepřiměřeným vzhledem k dalším skutečnostem, které se ho týkaly. Zejména žalovaný uvedl, že žalobce ztratil své pobytové oprávnění vlastní vinou, dále poukázal na jeho závažnou trestnou činnost; opakovanou trestnou činnost; nepravdivý projevený zájem o děti a podílení se na jejich výchově. Na základě zhodnocení všech faktorů ovlivňující přiměřenost rozhodnutí žalovaný došel k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přiměřené a v něm uvedené závěry byly dostatečně odůvodněné. Současně zdůraznil, že v případě žalobce byl důvod pro upřednostnění veřejného zájmu před jeho soukromým zájmem. Přiměřenou shledal žalovaný rovněž délku, po kterou byl žalobci zakázán vstup na území členských států EU, která je při samé dolní hranici, a to i s ohledem již na výše uvedené faktory. Ohledně nepřistoupení k uložení povinnosti opustit území žalovaný konstatoval, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, proto nemohl postupovat jinak.

K námitce stran špatné situace při podávání žádosti ve X žalovaný konstatoval, že ta je nedůvodná, neboť mu takové skutečnosti nejsou známy a i kdyby tomu tak bylo, neměnilo by to nic na situaci. Ohledně nepřiměřenosti 30 denní lhůty k vycestování žalovaný zejména poukázal na již předešlou lhůtu pro vycestování, kdy žalobce neučinil ničeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

k naplnění jejího účelu, přičemž tuto lhůtu shledal dostatečnou. Poté žalovaný rozhodl o dovolání žalobce tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.7.2020** mimo jiné konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a obsah žaloby koresponduje s obsahem odvolání, proto plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval bez platného víza či jiného pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění z území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. S přihlédnutím ke všem okolnostem případu byla délka uloženého správního vyhoštění stanovena v zákonném rozpětí na dobu 3 měsíců. Závěrem, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci**, které bylo následně doručeno žalobci, vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3.7.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 3.7.2020 zástupci žalobce doručeno dne 7.7.2020.
6. **V podání ze dne 28.7.2020** Magistrát města Karlovy Vary – Odbor sociálně-právní ochrany dětí, jakožto opatrovník nezletilých osob v řízení X.X.X., X.X.X.X a X.X.X. v řízení v této věci sdělil, že budou uplatňovat svá práva jako osoby na řízení zúčastněné.
7. **Dne 11.8.2020** sdělil zástupce žalobce, že trvá na nařízení jednání.
8. **Ústního jednání konaného dne 3.9.2020** se zúčastnil pouze opatrovník osob zúčastněných na řízení, když žalobce a jeho zástupce i žalovaný neúčast písemně omluvili a odkázali na svá písemná podání v této věci. Závěrem opatrovník osob zúčastněných na řízení vyjádřil, aby bylo rozhodnuto s ohledem na zájmy nezletilých dětí žalobce, přičemž je jim známo, že otec je v občasném kontaktu s dětmi a zejména v telefonickém kontaktu a dcera X.X.X. se vyjádřila, že by kontakt s otcem nechtěla ztratit.
9. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. **Dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „*Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států*“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území členských států Evropské unie.“

11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. Jako první namítal žalobce pochybení správních orgánů spočívající v náležitě nezjištěném skutečném stavu věci dle § 3 správního řádu, neboť nebylo přihlíženo k okolnostem hovořícím ve prospěch žalobce, čímž současně došlo k porušení § 50 odst. 3 téhož zákona.
14. K uvedené námitce soud považuje za vhodné nejdříve uvést podkladové materiály, z nichž správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný vycházely. Jednalo se zejména o cestovní doklad žalobce č. N1539952 bez vyznačeného víza opravňujícího ho k pobytu na území ČR a s vylepeným výjezdním příkazem č. GA0172464, úřední záznam ze dne 9.1.2019 č.j. KRPK-3329-2/ČJ-2019-190022, úřední záznam o provedení bezpečnostní проверки ze dne 9.1.2019 č.j. KRPK-3329-3/ČJ-2019-190022 sepsaný na základě výsledků lustrací v informačních systémech PČR, úřední záznam ze dne 11.1.2019 č.j. KRPK-3329-11/ČJ-2019-190022, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25.5.2017 č.j. MV-54966-4/SO-2017, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.5.2018 č.j. 57A 56/2017-51, závazné stanovisko ministerstva ev.č. ZS47412 ze dne 15.3.2019, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 31.1.2019 č.j. KRPK-3329-34/ČJ-2019-190022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 26.2.2019 č.j. KRPK-3329-44/ČJ-2019-190022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14.3.2019, č.j. KRPK-3329-55/ČJ-2019-190022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 14.3.2019, č.j. KRPK-3329-56/ČJ-2019-190022, vyjádření účastníka řízení ze dne 11.3.2019 č.j. KRPK-3329-53/ČJ-2019-190022, vyjádření účastníka řízení k podkladům pro rozhodnutí ze dne 8.4.2019 č.j. KRPK-3329-65/ČJ-2019-190022 a výpis z rejstříku trestů k osobě žalobce. Z uvedených podkladů bylo mimo jiné prokazatelně zjištěno, že se žalobce v období od 6.1.2019 do 9.1.2019 nacházel na území ČR neoprávněně, neboť jemu udělený výjezdní příkaz pozbyl platnosti dne 5.1.2019. Dále byly zjištěny rodinné vazby žalobce na území ČR; nyní již bývalá manželka a dvě děti. Rovněž byla zjištěna žalobcova pobytová historie, ekonomické vazby a další podstatné skutečnosti z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce v daném řízení. S ohledem na uvedené množství opatřených podkladů k rozhodnutí, společně s přihlédnutím k tomu, že se žalobce v průběhu výsledku odmítl vyjádřit k otázkám správního orgánu I. stupně a uvést tak další skutečnosti podstatné pro posouzení jeho věci, považuje soud stejně jako správní orgány obou stupňů zjištěný stav v souladu s ust. § 3 správního řádu. Rovněž soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně zjišťování skutečností hovořících pouze v jeho neprospěch. Z obsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je *prima facie* patrné, že vzaly v potaz veškeré informace vyplývající z jimi shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, ať se již jednalo o skutečnosti hovořící ve prospěch či neprospěch žalobce. Jelikož žalobce neuvedl žádné konkrétní případy, kdy mělo dojít k pochybení spočívajícím v nepřihlédnutí či nezjištění skutečností hovořících v jeho prospěch, považuje v této části soud tuto námitku za nedůvodnou. Nadto soud podotýká následující. Jestliže je nyní žalobce nespokojený se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí, nebránilo mu nic v tom, aby ve správním řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval nové relevantní důkazy či uváděl jiná tvrzení, která považoval za podstatná či zpochybňující dosud zjištěný skutkový stav. Jelikož se však žalobce omezil pouze na tvrzení stran nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z důvodu výskytu rodiny na území ČR, kdy mnohdy tato tvrzení neodrážela realitu či byla jinak vnitřně rozporná (je otcem pouze 2 dětí, nikoliv tří jak uvedl ve vyjádření ze dne 8.4.2019), je nyní žalobce povinen strpět následky z takového (ne)jednání plynoucí. Soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu i s § 50 odst. 3 správního řádu, když zjišťovaly veškeré skutečnosti vyplývající v řízení tak, aby následně zjištěný stav byl objektivní a v souladu s § 3 téhož zákona.

15. Další okruh námitek žalobce spočíval v tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Nejdříve tak považuje soud za vhodné upomenout na výše vypořádanou žalobní námitku žalobce stran nedostatečně zjištěného stavu věci a nepřihlédnutí ke všem v řízení vyplynulým skutečnostem případu. V ní soud konstatoval, že správní orgány vzaly v potaz veškeré relevantní skutečnosti hovořící ve prospěch i neprospěch žalobce, které ve správním řízení vyšly najevo stejně jako skutečnosti tvrzené či z úřední činnosti získané; soud tudíž nepovažuje dále za nezbytné opakovat svou argumentaci v této části, kdy již bylo prokázáno, že správní orgány posuzovaly případ žalobce na základě dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž zohlednily veškerá fakta, která byla v průběhu řízení zjištěna.
16. Soud se dále v rámci této námítky zabýval tím, zda tyto skutečnosti správní orgány vyhodnotily správně v souladu se zákonem, individuální situací žalobce a zda jimi učiněné závěry odpovídají i závěrům učiněným v obdobných případech.
17. Posouzením přiměřenosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění se zabýval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 5 – 8 a poté žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 5 - 10. Z obsahu těchto rozhodnutí lze seznat poměrně podrobnou snahu správních orgánů zabývat se všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi mající vliv na konečné posouzení této otázky. Soudu není po prostudování rozhodnutí správního orgánu I. stupně známo, z jaké části žalobce dovozuje polemizaci správního orgánu I. stupně o upuštění uložení správního vyhoštění a namísto toho přistoupení k rozhodnutí o povinnosti opustit území. I kdyby tomu tak bylo, samotná úvaha nemůže být způsobilá učinit rozhodnutí nepřiměřeným, jsou-li zde důvody v podobě splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. V daném případě je nesporné, že podmínky pro uložení správního vyhoštění splněny byly, když se žalovaný nacházel v době od 6. do 9.1.2019 na území neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Této námitce tudíž nelze přisvědčit.
18. Za nejvýznamnější zásah z pohledu (ne)přiměřenosti označil žalobce zásah do rodinného

života, jelikož se na území ČR nachází jeho dvě děti, dcera X.X.X. a syn X,X,X,. Správní orgány obou stupňů věnovaly této otázce také nejvíce prostoru, avšak závěrem po posouzení této otázky bylo ze strany správních orgánů obou stupňů neshledání vycestování žalobce nepřiměřeným, neb tento zásah neshledaly natolik závažným a zásadním, aby jej bylo možné v celkovém kontextu jeho případu vykládat jako nepřiměřený. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje. Ze shromážděných podkladů k rozhodnutí ve stručnosti zejména vyplývá, že žalobce se osobně stýkal s dětmi velmi sporadicky, občas si je bral k sobě nebo na výlet, avšak celkově byl tento styk velmi nepravidelný. Děti již před nástupem žalobce do výkonu trestu odnětí svobody s ním nežily v jedné domácnosti; s ohledem na věk dětí se lze tudíž domnívat, že s žalobcem mnoho času jako otcem nestrávily. Kontakt s dětmi je převážně udržován prostřednictvím telefonních hovorů. Co se týče materiálního zabezpečení, k tomu uvedla bývalá manželka, že na financích žalobce není závislá; dříve jí měl občas nějaké finance posílat, v době výkonu trestu odnětí svobody neposílal nic a v prosinci 2018 a lednu 2019 měl poslat 3 000 Kč. K Vánocům měl také dětem koupit vánoční dárky. Na základě uvedených zjištění se soud nedomnívá, že by v případě žalobce a jeho dvou dětí mělo dojít k natolik významnému zásahu do jejich běžného/každodenního rodinného života, aby mohlo být napadené rozhodnutí považováno za nepřiměřené. Z uvedených zjištění pouze vyplývá, že žalobce matce dětí nepravidelně zasílal částku na výchovu dětí, přičemž v době výkonu trestu odnětí svobody neposílal nic, nyní 3 000 Kč (s ohledem na krátký časový horizont nelze usuzovat, zda se jedná o pravidelné příspěvky), nicméně to mu nebrání zasílat peníze pro potřebu jeho dětí (tzv. výživné) nadále i z X. Bývalá manželka není na těchto financích poskytovaných žalobcem ani nijak závislá, jak sama uvedla. Rovněž nutno poukázat na to, že žalobce není na území oprávněn vykonávat výdělečnou činnost, není tudíž zřejmé, jak by si hodlal zajišťovat finanční prostředky pro další „podporu“ svých dětí a svého živobytí. Co se týče styku s dětmi, ty si bere (bral) žalobce občas k sobě nebo jeli na výlet, v žádném případě se ale nejedná z hlediska četnosti o nijak frekventovaný či intenzivní zájem, který by vycestováním žalobce z území ČR a s přihlédnutím k době, po kterou se žalobce nemůže na území ČR vrátit (3 měsíce), mohl být významně zasažen. K tomu přispívá i skutečnost, že kontakt s dětmi je udržován především telefonicky, v čemž může žalobce pokračovat i nadále v době své nepřítomnosti na území ČR. Ostatně, obdobně se vyjádřila i dcera žalobce při svém výslechu, kdy uvedla, že by ji otec chyběl, protože si s ním je zvyklá telefonovat. Z uvedeného vyplývá, že k relativní spokojenosti postačuje telefonický kontakt, který může žalobce udržovat po nutnou dobu i z X. Nelze ani odhlédnout od faktu, že vztah žalobce s jeho dětmi utrpěl zásah již tím, že byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, po jehož ukončení měl povinnost ve stanovené lhůtě opustit území ČR, neboť z důvodu jeho trestné činnosti mu byl na základě § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Je tedy zřejmé, že vztah žalobce a jeho dětí byl již významně narušen, stejně jako muselo být ze strany žalobce očekáváno, že po propuštění bude muset území ČR opustit nehledě na tyto vztahy.

19. Soud považuje rovněž za vhodné, stejně jako správní orgány obou stupňů, poukázat na dobrovolné jednání žalobce, kterým zapříčinil ztrátu svého pobytového oprávnění a také na skutečnost stran zrušení platnosti tohoto pobytového oprávnění, čímž ovlivnil z vlastní vůle svůj rodinný život a vystavil jej tak do této nepříznivé pozice zcela z vlastní vůle. V řízení dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán povinnost

posuzovat přiměřenost dopadu takového rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž je dále zdůrazněna závažnost jeho provinění a zájem státu na vycestování žalobce z území ČR. Jestliže se tedy nyní žalobce domáhá posouzení této tvrzené nepřiměřenosti v rámci řízení o uložení vyhoštění tím, že opět porušil právní předpisy ČR, shledává soud takové jednání jako naprostý důkaz nerespektování právního řádu ČR a možný způsob obcházení této právní úpravy. Z uvedeného rovněž plyne, že žalobce tímto svým jednáním nedává dobrý příklad svým dětem, které by mohly být vystavením takovému vlivu nepříznivě ovlivněny.

20. Dále soud odkazuje na protokol o výsledku žalobce ze dne 31.1.2019, v němž se žalobce odmítl k čemukoliv vyjadřovat, ačkoliv mohl uvést i jiné důvody, v nichž spatřoval nepřiměřenost rozhodnutí či jiné skutečnosti hovořící v jeho prospěch. Ve svých následných písemných vyjádřeních doručených správnímu orgánu se poté pouze obecně odvolával na rodinné vazby k dětem a manželce, aniž by tyto zásahy konkretizoval ke své individuální situaci. Nutno podotknout, že v těchto ranních počátcích správního řízení, označoval za důvod nepřiměřenosti i manželku, s kterou se rozváděl a třetí dítě manželky, jehož není otcem, neboť v té době měla bývalá manželka již nového partnera, s nímž měla dalšího potomka. V uvedeném jednání žalobce lze spatřovat určitou vypočítavost, jejímž cílem může, ale také nemusí být, jím tvrzená snaha o zachování rodiny, ale soud se spíše přiklání k závěru, že žalobce se tímto způsobem pouze snaží setrvat na území ČR, k čemuž využívá všemožné prostředky.
21. Soud dále uvádí, že ani v případě vycestování žalobce nic nebrání tomu, aby jej děti navštěvovaly či se s ním setkávaly jinde mimo území členských států EU. Dále soud ani nepomíná fakt, že děti žalobce disponují pobytovým oprávněním ve formě trvalého pobytu, které by v případě vycestování s žalobcem mohly z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti na území pozbyt. Soud souhlasí s žalobcem, že v případě dlouhodobého pobytu mimo území ČR mohou děti žalobce skutečně pozbyt aktuálního oprávnění k pobytu, avšak není soudu zřejmé, proč by mělo k takové situaci vůbec dojít. Děti žijí na území ČR v péči matky, otec je dosud navštěvuje pouze sporadicky a k sobě si je bere na pár dní; na jejich výchovu přispívá nepravidelně; v případě návratu do X je, dle svých slov, nebude moci finančně podporovat. Na základě uvedených tvrzení se tak jeví žalobcova tvrzení o odcestování dětí společně s ním do X na delší čas tak, aby došlo k řízení o zrušení pobytu, jako nepravděpodobné. Jedná se pouze o žalobcem vykonstruovanou krajní situaci, z níž se pokouší vyvodit dojem vážného zásahu nejen do svých práv, ale i práv svých dětí. Takové argumentaci nicméně bez logické propracovanosti nelze přikládat větší význam ani váhu, proto soud nepovažuje takový argument žalobce za důvodný pro prokázání nepřiměřenosti rozhodnutí.
22. Lze také souhlasit s žalobcem, že rozvod rodičů je pro děti jistě stresovou situací, avšak tato skutečnost sama nahrává k tomu, že žalobce již žije odděleně od dětí, kdy, jak dále vyplynulo, jeho kontakt s dětmi není nijak pravidelný a četný. Rovněž zde soud odkazuje na čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, který s takovými situacemi přímo počítá, není tudíž za určitých podmínek vyloučeno, jakými jsou například ty v tomto případě, aby žil jeden z rodičů v jiném státě než dítě (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2017 č.j. 11 A 140/2015 – 42). K tomu soud dále podotýká, že sama doba strávená na území ČR ještě automaticky nezpůsobuje nepřiměřenost rozhodnutí, nýbrž je nutné uvést

konkrétní důvody, v čem by byl s ohledem na tuto dobu zásah nepřiměřený. Žalobce však tímto směrem nic konkrétního neuvedl. S ohledem na zjištěné skutečnosti a na základě argumentace správních orgánů, nebyl shledán soudem zásah do rodinného života žalobce v takové míře, aby měla být rozhodnutí správních orgánů považována za nepřiměřená.

23. V těchto souvislostech soud rovněž konstatuje, že v případě žalobce nedošlo k jím namítanému porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť obě rozhodnutí správních orgánů jsou v souladu s § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předmětem obou výše uvedených ustanovení je ochrana soukromého a rodinného života, avšak obě současně připouští zásah do těchto práv na základě zákona, přičemž čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tuto eventualitu dále konkretizuje na případy, *„kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*
24. V daném případě lze souhlasit s tím, že je takto vystižen především veřejný zájem státu na dodržování právních předpisů a ochrana onoho veřejného zájmu před jakýmkoliv narušováním či nerespektováním. Ve veřejném zájmu je tak od cizinců především vyžadováno dodržování právních předpisů ČR. Tím, že žalobce opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR, ať to již byly trestně právní předpisy či „cizinecké“ předpisy upravující jejich pobyt na území ČR, nelze pochybovat, že zásah do garantovaných práv uložením správního vyhoštění je v souladu s § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž je do těchto práv zasazeno na základě § 119 odst. 1 písm. c bod 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž zákonným způsobem. V daném případě bylo součástí této úvahy také posouzení, zda je potřeba upřednostnit veřejný zájem před zájmem soukromým. Jak bylo uvedeno v bodě [18] výše, soukromý zájem představoval především rodinný život žalobce na území, přičemž do kontrapozice byl postaven veřejný zájem zastoupený zájmem na jeho ochranu a povinností dodržovat právní předpisy. Jak bylo uvedeno výše (bod 18), nebyl shledán zásah do rodinného života žalobce v takové míře, aby bylo možné jej považovat za nepřiměřený, avšak z pozice státu byl dán současně v daném případě převažující veřejný zájem na prosazování právních předpisů ČR. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje, neboť žalobce svým chováním prokázal, že představuje hrozbu pro veřejný zájem, když se dopustil drogové trestné činnosti, která je celospolečensky velmi přísně odsuzovaná, přísně trestaná a škodlivá. Rovněž se v případě žalobce nejednalo o první trestnou činnost, neboť v roce 2007 byl rovněž odsouzen za jinou trestnou činnost. Současným proviněním proti právním předpisům ČR již tak pouze dovršil vnímání své osoby z pohledu státu jako osoby, kterou není v zájmu veřejného blaha ponechávat na území ČR. V daném případě tak převýšil veřejný zájem nad zájmem žalobce na rodinný život na území ČR.
25. Žalobce rovněž vytknul žalovanému neprovedení nového výsledku bývalé manželky po rozvodovém řízení, kdy neměly být jejich vztahy již tak nevraživé. S manželkou žalobce byl proveden výslech dne 26.2.2019; manželství bylo rozvedeno dne 22.10.2019; rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 18.4.2019; rozhodnutí žalovaného dne 3.7.2020. V tomto případě se soud ztotožnil s postupem žalovaného, který nepřistoupil k opětovnému výslechu bývalé manželky žalobce, neboť považoval zjištěný stav věci za

dostatečný, bez důvodných pochybností a v souladu s ust. § 3 správního řádu. Důvodem pro takové tvrzení shledává soud v tom, že žalobce v průběhu správního řízení nijak nenapadal věrohodnost manželky, pouze nesouhlasil s některými jejími výroky, avšak nikdy neuvedl či nedoložil nic, čím by je jakkoliv prokazatelně vyvrátil nebo jinak zavedl důvod domnívat se, že by manželka mohla jednat se záští či záměrem, který by mu mohl přitížit. Rovněž ve svém odvolání žalobce neuvedl žádné takové námitky zpochybňující pravdivost jejich výroků. Jelikož tedy žalobce nijak nezpochybnil takto získané informace z výsledku jeho bývalé manželky ani nenavrhoval jeho opakované provedení ve správním řízení, nebyly správní orgány obou stupňů povinny provést opakovaný výslech, neboť by se jednalo v takovém případě o nadbytečné dokazování. S takovým postupem se soud plně ztotožňuje. Lze s žalobcem souhlasit, že obdobné situace mohou indikovat určité střety, přesto ale nelze v takovýchto situacích vždy považovat takto získané informace za nedůvěryhodné či neobjektivní. Jelikož byl výslech bývalé manželky proveden dne 26.2.2019, měl žalobce dostatek času seznámit se s obsahem její výpovědi a podstoupit příslušné kroky k vyvrácení „nepravdivých“ či zkreslených informací, ten však nic takového neučinil a spokojil se s „pouhými“ argumenty stran nepřiměřenosti, aniž se pokusil takto zjištěný stav jakkoliv rozporovat. Jelikož tak žalobce neučinil již v řízení před správními orgány, když ani v aktuálně podané žalobě neuvádí žádné důvody pro to domnívat se, že by takto zjištěný stav věci byl nesprávný, nepovažuje soud tuto námitku za důvodnou, neboť zjištěný stav věci je objektivní a dostatečný pro vytvoření si názoru a vydání rozhodnutí ve věci. K tomu soud dále podotýká, že tvrzení bývalé manželky byly v současném řízení konfrontovány s dalšími skutečnostmi tak, aby bylo možné zjistit, zda tato tvrzení korespondují s dalšími získanými podklady pro rozhodnutí. Jelikož nebyl zjištěn žádný rozpor v těchto tvrzeních s dalšími podklady, považuje soud tuto námitku za lichou.

26. Ohledně tvrzeného dvojího trestání žalobce soud nejdříve odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 12.10.2016 č.j. 10 Azs 102/2016 – 56 a ze dne 30.8.2018 č.j. 8 Azs 164/2017 – 42, kdy z tam vyjádřeného názoru ve stručnosti vyplývá odlišnost mezi těmito řízeními, jelikož v soudním řízení se ukládá trestní sankce, zatím co ve správním řízení je vyhoštění svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Tato rozhodnutí na sebe vzájemně nenavazují, každé si „žije“ svým vlastním životem. Jestliže bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, nebylo důvodem pro takový postup trestní řízení žalobce ani jeho kriminální minulost, tyto skutečnosti jsou pouze jedny z mnoha faktorů, které mohou být v řízení o uložení správního vyhoštění vzaty v potaz, především při posuzování přiměřenosti. Ačkoliv tedy může být k trestné minulosti žalobce přihlíženo v určitých částech rozhodnutí, podstatnou skutečností pro uložení správního vyhoštění bylo a zůstává naplnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když žalobce pobýval na území po uplynutí doby platnosti jeho výjezdního příkazu, čímž nerespektoval právní řád ČR a pobýval tak na jeho území bez jakéhokoliv oprávnění k tomu zákonem vyžadovaného. Neexistuje tedy žádná spojitost mezi trestním řízením v případě žalobce a uložení správního vyhoštění jako „dalším“ trestem za totéž. S touto otázkou se žalovaný vypořádal více než dostatečně a srozumitelně na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že byl žalobce podmíněčně propuštěn dne 6.12.2018 a již dne 6.1.2019 se na území ČR nacházel v rozporu s právními předpisy, nemůže být pochyb o

jeho opakované (ne)úspěšné integraci, kdy po měsíci, kdy mu byla poskytnuta doba předně určena pro vyřízení záležitostí k vycestování, opět porušil právní předpisy země, v níž chce i nadále žít. Správní orgány se proto ze shora uvedených důvodů nemohly zabývat žalobcovou převýchovou ani reintegrací, neboť jeho jednání neposkytlo dostatek prostoru pro takové posouzení, přičemž samo jeho následné jednání po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není v tomto směru důkazem úspěchu.

27. K panující situaci ve X ohledně možnosti opět požádat o pobytové oprávnění k pobytu na území ČR a s tím související námitce nepřezkoumatelnosti soud konstatuje následující. Jelikož žalobce pozbyl pobytové oprávnění k pobytu na území ČR a to vlastní vinou z důvodu jím spáchané trestné činnosti, kdy mu byla zrušena platnost trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, muselo mu být zřejmé, že pro další legalizaci svého pobytu na území ČR bude muset opět vycestovat do X pro vyřízení všech záležitostí s tím spojených, neboť zákon o pobytu cizinců neumožňuje podání žádosti o pobytový titul na území ČR. K tomuto názoru dále přispívá skutečnost, že výjezdní příkaz žalobce, kterým mu byla poskytnuta lhůta k vycestování po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jej neopravňuje k podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. I za předpokladu, že by bylo uloženo správní vyhoštění shledáno nepřiměřeným, žalobce by na území ČR nemohl vykonávat výdělečnou činnost, neboť by nedisponoval potřebným pobytovým oprávněním, tudíž by musel za účelem jeho získání vycestovat.
28. Je vhodné připomenout, že žalobce sám požaduje rekvalifikaci správního vyhoštění na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, čímž přímo rozporuje svá předchozí tvrzení, jelikož by se ocitl v té samé situaci s tím rozdílem, že by nebyl zařazen do systému nežádoucích osob na dobu tří měsíců. Nicméně, na základě výše uvedeného je patrné, že žalobce si své situace, kdy bude nucen opustit území ČR v každém případě, je plně vědom. Dále není ani zřejmé, z jakých podkladů žalobce při svých tvrzeních o délce získání nového pobytového oprávnění vycházel. Jeho sdělení jsou tak pouze ničím podložená tvrzení, která nelze považovat za objektivně vypovídající o skutečné situaci. Soud připouští, že situace ve X není v tomto směru zcela bezproblémová, nicméně ji nelze označovat za nereálnou, jak tomu činí žalobce. Zde je opět nutno podotknout, že žalobcem zvýšené úsilí, které bude muset vynaložit na opětovné získání pobytového oprávnění v ČR je cenou za jeho protiprávní jednání, jímž zapříčinil ztrátu svého pobytového oprávnění a svým následným nelegálním pobytem na území ČR. V potaz je rovněž nutno vzít fakt, že žalobce již jednou možnost opustit území bez negativního „postihu“ v podobě onoho zákazu měl, avšak ten nerespektoval a setrval na území ČR i v době, kdy platnost příkazu k vycestování skončila. Mimo to, že byly tedy splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, svědčí v neprospěch uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců i to, že žalobce nezavdává důvody domnívat se, že by protentokrát svou povinnost v souladu se zákonem splnil. Žalobce je tak nyní povinen nést negativní důsledky svého protiprávního jednání, které spočívají i v obtížném dosažení nového pobytového oprávnění v ČR. Soud se tudíž ztotožnil s argumentací žalovaného obsaženou na str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí, která tuto odvolací námitku vypořádává velice zevrubně a dle názoru soudu srozumitelně a jasně. Soud tedy konstatuje, že s touto námitkou se žalovaný vypořádal v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, čímž se nedopustil pochybení, které by způsobovalo nepřezkoumatelnost.

29. Soud dále neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřené ani z důvodu délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, v níž byly správní orgány oprávněny zakázat vstup na území členských států v délce trvání až na tři roky, přičemž v jeho případě přistoupily k uložení tohoto zákazu v „pouhé“ délce trvání tři měsíců, tj. při samé dolní hranici. Své úvahy žalovaný shrnul na str. 8 napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že bylo přihlédnuto k délce pobytu žalobce na území, jeho trestní minulosti, důvodu uložení správního vyhoštění, rodinným a finančním vazbám na území ČR. Nicméně při zhodnocení těchto faktorů neshledal dobu zákazu v délce tři měsíců jako nepřiměřenou, neboť za tuto dobu nemůže dojít k nevratným škodám v životě žalobce. K rodinným a finančním vazbám se soud vyjádřil komplexněji již výše. Ve stručnosti soud podotýká, že zásah do rodinného života žalobce nedosahuje takové intenzity, aby jej tří měsíční zákaz vstupu na území mohl zásadněji ovlivnit; v současné době není žalobce oprávněn na území vykonávat výdělečnou činnost. S ohledem na důvod, pro něž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, správní orgán I. stupně nepřistoupil k tvrdšímu postihu, ale shledal tři měsíce jako dostatečné i s přihlédnutím k trestní minulosti žalobce. Nic na této skutečnosti nemůže změnit ani žalobcem tvrzené splnění podmínek pro překvalifikování správního vyhoštění na povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce naplnil svým jednáním podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť v jeho případě nebyly shledány záruky toho, že v případě, kdyby mu byla uložena povinnost opustit území ČR, že by tuto povinnost splnil. Důvodnost takových domněnek dokládá skutečnost žalobcova nerespektování již předešlé povinnosti vycestovat v době platnosti výjezdního příkazu, kdy mu nehrozil žádný „postih“ v podobě zákazu vstupu na území členských států EU. Jelikož v této době nevycestoval a pobýval na území ČR i nadále v rozporu s právními předpisy, nezbylo správnímu orgánu I. stupně než přistoupit k důslednějšímu postupu, jímž bylo uložení správního vyhoštění. Ve světle uvedeného tak soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, považuje délku zákazu vstupu na území členských států EU za přiměřenou, přičemž současně neshledal důvody pro překvalifikování uložení správního vyhoštění na uložení povinnosti opustit území.
30. Závěrem soud konstatuje, že v případě žalobce byl zjištěný stav v souladu s ust. § 3 správního řádu, kdy správní orgány obou stupňů přihlížely ke všem skutečnostem v průběhu správního řízení, které vyšly najevo, a to bez rozdílu, zda byly ve prospěch či neprospěch žalobce. Rovněž nebyla rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledána nepřiměřenými, neboť se nepodařilo žalobci prokázat, že by realizací správního vyhoštění došlo k takovému zásahu do jeho rodinného života, ale i do dalších oblastí jeho života, které by bylo možné považovat za nepřiměřené. Současně s tím byl vzat v potaz i veřejný zájem, který v daném případě bylo s ohledem na další okolnosti a skutečnosti případu nutno upřednostnit před soukromým zájmem žalobce. Rovněž nebylo nepřiměřeným shledáno rozhodnutí ani co do délky zákazu vstupu na území členských států EU. Obě rozhodnutí byla vydána rovněž v souladu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nevybočily z konstantní rozhodovací činnosti v této právní oblasti, přičemž bylo přihlíženo i k zájmům osob, jež se řízení zúčastnily.
31. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že zákon o pobytu cizinců umožňuje cizincům, kterým bylo uloženo správní vyhoštění, odstranit tvrdost takového správního vyhoštění, a to konkrétně za splnění podmínek uvedených v § 122 zákona o pobytu cizinců. Žalobce

má tedy stále možnost zmírnit dopad správního vyhoštění do jeho života vlastním přičiněním, ovšem pouze za předpokladu, že splní zákonem předepsané podmínky.

32. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyly shledány důvody, pro něž by nebylo možné rozhodnout o uložení správního vyhoštění žalobce a žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 3. září 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.